

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mráky v právní věci žalobce: **P. N.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8 - Dolní Chabry, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2017, čj. KrÚ 63794/2017/ODSH/12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 27. 6. 2018, čj. 52 A 89/2017-102,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Městský úřad Přelouč rozhodnutím ze dne 14. 6. 2017 uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), za což mu uložil pokutu ve výši 1 500 Kč. Přestupek spočíval v tom, že žalobce dne 19. 10. 2016 v obci Valy, na silnici v ul. Veselská řídil osobní vozidlo nedovolenou rychlostí; strážník městské policie mu naměřil rychlost jízdy 67 km/h; při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy dovolenou rychlost na daném úseku (50 km/h) překročil o 14 km/h. Žalovaný odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí potvrdil, žalobce neuspěl ani se žalobou před krajským soudem.

[2] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností. Závěry krajského soudu napadá pro nezákonnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s.

Žalovaná mu prý upřela právo být přítomen dokazování na ústním jednání v zastoupení svého zmocněnce. Současně spatřuje nezákonnost rozhodnutí v přehlížení vady řízení, která spočívá v nezohlednění textu podání podaného pomocí veřejné datové sítě. Konečně upozorňuje na podjatost samosoudce, na což usuzuje z podoby odůvodnění rozhodnutí krajského soudu.

[3] Žalovaná navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[4] Kasační stížnost není důvodná.

[5] NSS se nejprve zabýval tvrzenými důvody pro vyloučení samosoudce JUDr. Jana Dvořáka. Pokud by totiž ve věci rozhodoval vyloučený soudce, naplnilo by to znaky zmatečnosti řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a bylo by to bez dalšího důvodem ke zrušení rozsudku. Stěžovatel dovozuje podjatost samosoudce z toho, že jeho zástupci, advokátu Mgr. Voříškovi, věnoval několik stran „agresivního“ vyjádření. To přitom nebylo třeba, neboť „bylo rozhodnuto“ o nepodjatosti samosoudce. Stěžovatel uzavírá, že je zřejmé, že samosoudce „chová“ k advokátovi „mimořádně negativní postoj“.

[6] NSS se s touto kasační námitkou neztotožňuje. Krajský soud nepsal dlouhé pasáže o advokátovi Mgr. Voříškovi samoučelně. Snažil se vysvětlit, proč vyhodnotil stěžovatelovu námitku podjatosti jako zneužití práva, a proto námitku nepostoupil k rozhodnutí NSS, jak by jinak plynulo z § 8 odst. 5 s. ř. s. (obecně k možnosti hodnotit námitku podjatosti jako zneužití práva srov. usnesení ze dne 23. 10. 2018, sp. zn. II. ÚS 3209/18, body 9 a 10, s citací další judikatury). Je evidentní, že vyhodnotí-li soud námitku podjatosti jako zneužití práva, musí to ve svém rozhodnutí také patřičně odůvodnit. V daném případě to ovšem nebylo možné učinit jinak než poukazem na stereotypnost a šablonovitost námitek, který stejný advokát činí v různých řízeních před správními soudy. Jak již v minulosti NSS vysvětlil, *„[ú]vahám ad hominem se nelze dost dobře vyhnout ani při hodnocení, zda procesní kroky účastníka řízení nebo jeho zástupce nevykazují znaky obstrukcí nebo dokonce zneužití práva, neboť takový závěr je možno učinit zpravidla až s jistou zkušeností s tím, jak taková osoba v jiných správních (a soudněsprávních) řízeních vystupovala“* (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2018, čj. 4 As 113/2018-39, bod 29, s citací další judikatury).

[7] K námitce stěžovatele o nezákonnosti rozhodnutí městského úřadu způsobené porušením práva stěžovatele účastnit se dokazování se NSS ztotožňuje se závěry městského úřadu na s. 2 a 3 jeho rozhodnutí. Zmocněnec Ing. J. totiž dne 13. 12. 2016 (den nařízeného jednání) v 07:30 telefonicky informoval městský úřad, že se nemůže dostavit k jednání a sám navrhl projednání věci v jeho nepřítomnosti. V této situaci nebyl dán důvod k odročení jednání a městský úřad správně přistoupil k projednání přestupku, a to v plném souladu s § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Po projednání se k orgánu dostavil zmocněnec stěžovatele a požádal o kopii části spisu spolu s udělením lhůty k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. I tomu městský úřad vyhověl, zmocněnec však poté správnímu orgánu poslal jen zcela obecné dokumenty, zjevně se vztahující k jinému případu (které, jak poznamenal městský úřad, s odkazem na jiná před ním vedená řízení, předkládá zmocněnec i v jiných věcech, kde zastupuje jiné řidiče).

pokračování

[8] Stěžovatel tvrdí, že jím odeslaný e-mail ze dne 5. 1. 2017 obsahoval textovou zprávu a přílohy, kdežto městský úřad do správního spisu zařadil pouze přílohy (obecné stanovisko ČMI a mapu se zachycenými GPS souřadnicemi měřiče rychlosti) dotčeného e-mailu. Městský úřad v rozhodnutí na s. 8 uvedl, že mu byl doručen e-mail bez textu pouze s přílohami, tedy se jednalo o „němé podání“. NSS nesouhlasí s tvrzením stěžovatele o možnosti zásadního obratu, byl-li by do spisu vložen (údajný) text e-mailové zprávy, proto je zbytečné, aby se věci provádělo stěžovatelem navrhované znalecké dokazování, zda původní e-mail byl či nebyl bez textu. Samotná rozhodnutí obou správních orgánů stojí na pevných základech (ověřovací list měřícího zařízení, osvědčení strážníka o oprávnění k provádění měření, stanovisko Policie ČR vymezující oblast měření, videozáznam z měřiče rychlosti). Proto nelze považovat chybějící komentář k obecným, k věci se nijak nevztahujícím přílohám, za způsobilý změnit napadené rozhodnutí městského úřadu. Nadto se všemi podstatnými argumenty stěžovatele zabýval žalovaný ve svém dvacetistránkovém rozhodnutí. Ochrana procesních práv stěžovatele tak byla řádně dodržena a zdaleka přesahovala potřeby nynější evidentně zcela jasné věci.

[9] Stěžovatel poukázal na náleze ze dne 29. 3. 2012, sp. zn. II. ÚS 1911/11 (N 66/64 SbNU 749), ve kterém Ústavní soud uvedl, že není myslitelné, aby případné poruchy uvnitř doručovacího mechanismu veřejné datové sítě šly na vrub účastníka řízení. NSS nikterak nepopírá tento názor, pouze považuje za nutné upozornit, že ve věci řešené Ústavním soudem problémy s doručováním měly dopad do práv stěžovatelů – soud nepřihlédl k obsahu námitek proti směnečnému platebnímu rozkazu, a s ohledem na zásadu přísné koncentrace pak nemohl přihlédnout ani později. To není srovnatelné s nynějším případem, kdy městský úřad, žalovaný i krajský soud jednoznačnými argumenty dospěli k vině stěžovatele, a se všemi relevantními argumenty stěžovatele se vypořádali. Proto v nynější věci nějak znalecky zjišťovat obsah e-mailu z 5. 1. 2017 je zhora zbytečné. Proto se NSS ztotožňuje i se závěrem krajského soudu, který navržený důkaz – screenshot obrazovky a datové zprávy ve formátu EML neprovedl.

[10] K další námitce stěžovatele, ve které se odkazuje na § 11a odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ze kterého prý vyplývá stěžovatelovo právo na přezkoušení měřidla rychlosti, NSS shodně s ustálenou judikaturou opakuje, že není nutné provádět přezkoušení stanoveného měřidla za situace, kdy dotčená osoba pouze obecně uvede bez bližšího odůvodnění požadavek na provedení tohoto přezkoušení. NSS k tomu dodává, že *„z povahy věci musí být takováto námitka uplatněna při samotném měření, neboť pouze tehdy je reálně možné ověřit, zda stanovené měřidlo splňuje příslušné parametry či nikoli. Uplatnění takového požadavku skoro půl roku po provedení vlastního měření v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (nadto když tento požadavek nebyl blíže jakkoli odůvodněn) proto musí být vyhodnoceno jako ryze účelové, neboť s ohledem na plynutí času již nebylo možné prověřit, jestli stanovené měřidlo v době předmětného měření splňovalo příslušné parametry či nikoli“* (viz rozsudek NSS ze dne 21. 11. 2018, čj. 6 As 110/2018-17, body 11 a 12). V nynějším případě stěžovatel na místě žádnou takovouto argumentaci neuplatnil, proto má žalovaný pravdu, že pozdější požadavek na přezkoušení měřidla již z povahy věci nic k této otázce objasnit nemohl.

[11] V otázce místa prováděného měření se NSS ztotožňuje s názorem uvedeným na s. 9 rozhodnutí žalovaného. Stanovisko Policie ČR ze dne 15. 12. 2015 nesporně legitimovalo Městskou policii Přelouč k provádění měření rychlosti v později měřeném úseku. Nelze se přiklonit k názoru stěžovatele, že měření v daném místě bylo zbytečné, protože bylo až na konci obce. Určování místa k prováděnému měření rychlosti projíždějících vozidel je v působnosti Policie ČR. Veškeré úvahy stěžovatele o zbytečnosti měření v daném místě jsou spekulativní a přesvědčivě se s nimi vypořádal ve svém detailním rozhodnutí již žalovaný (s. 18 první odstavec).

[12] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. února 2019

Zdeněk Kühn
předseda senátu